משניות מבוארות מסכת טבול יום פרק ב

פרק ב א) **משקה היוצא מאדם שהוא טבול יום,** כגון רוקו או מימי רגליו או דמעת עינו, **הרי הוא כמשקין עינו, וינגע בהן,** היינו כמשקה התרומה שנגע בהן, דטבול יום פוסל בתרומה ולא מטמא. **אלו ואלו,** בין היוצא מגופו בין משקין שנגע בהן, **אינן מטמאין** את הקדש אבל פוסלין את הקדש. הקדש, בשלישי בתרומה לגבי הקדש. **ושאר כל הטמאין בין טמאין קלין,** שנטמאו משרץ, **בין טמאין חמורין,** הינו זב, **המשקין היוצאים מהן,** דינו **כמשקין שיוצאין בהן. אלו ואלו** בין משקין שנגע בהן, הרי הן **תחלה,** ראשון לטמאה, **חוץ מן המשקה שהוא עצמו אב הטמאה,** כגון רקו של זב. **ב)** **קדרה שהיא מלאה משקים, וינגע בה במשקין שבה טבול יום** לפני הערב שמש, **אם היה משקה תרומה, המשקין פסולין,** דטבול יום פוסל את התרומה, **והקדרה טהורה:** דמשקין שנגעו בטבול יום אפילו אכלין לא מטמאו וכל שכן כלים. **ואם היה משקה חלין, הכל טהור.** דטבול יום טהור לחלין וגם למעשר שני. **ואם היו ידיו מסואבות, הכל טמא.** ידיים פוסלות את התרומה (וממילא מטמאין המשקין להיות תחלה), וכשנטמאו המשקין מחמת ידים, חזרו להיות תחלה ומטמאין כלי. **זה חומר בידים מבטבול יום,** שהידים מטמאין אפילו חלין, **וחומר בטבול יום מבידים, שספק טבול יום פוסל את התרומה, והידים ספק טהור.** כגון שתי כפות תרומה לפניו ספק נגע בספק לא נגע בידים, טהור. בטבול יום פסל התרומה. **ג)** **המקפה** תבשיל עב וקפוי, כגון דייסא שהוא של **תרומה, והשום והשמן של חלין,** נתונים זו לתבלין, **שנגע טבול יום במקצתן, פסל את כלם,** גם **הדשמן,** דמקפה עקר וטבול יום פוסל בתרומה, ואף על פי שלא נגע אלא בשום שהוא חלין, חשוב חבור ופסל הכל, אבל **המקפה של חלין והשום והשמן של תרומה שנגע טבול יום במקצתן, פסל אלא מקום מגעו** בלבד. **ואם היה המקום מרבה,** יותר מן המקפה של חלין, **הולכין אחר רבו,** ודין הכל כדין תרומה, ואם נגע במקצתו פסל את כלו. **אמר רבי יהודה אימתי** אנו אומרים שאם היה השום מרבה, ונגע במקצתו פוסל את הכל (ולפרש דברי תנא קמא בא), **בזמן שהן גוש בקערה,** והוא גוף אחד כמין גוש, **אבל אם היה מפזר במדוכה,** שחלקיו מפוררים זה מזה, **טהור.** פרוש לא פסל אלא מקום מגעו דלא חשיב חבור, **מפני שהוא רוצה בפזורו** שהוא מתבונן בשעה שהותש לחברם חלקיו זו מזו. **ושאר כל המדוכין שדן במשקין,** כמו שעושין לחטין כשדכין אותן מזלפין עליהם מים.

פרק ב א

משקה טבול יום, כמשקין שהוא נוגע בהן. ואלו, אינן מטמאין. ושאר כל הטמאין, בין חמורין, המשקין היוצאים מהן, כמשקין שהוא נוגע בהן. אלו ואלו תחלה. חוץ מן המשקה שהוא אב הטמאה:

ב קדרה שהיא מלאה משקים ומשקה תרומה, המשקין פסולין והקדרה טהורה. ואם היה משקה חלין, הכל טהור. ואם היו ידיו מסואבות הכל טמא. זה חומר בידים מבטבול יום. וחומר בטבול יום מבידים, שספק טבול יום פוסל את התרומה, והידים ספק טהור: **ג** המקפה של תרומה וחשום והשמן של חלין, שנגע טבול יום במקצתן, פסל את כלם. המקפה של חלין והשום והשמן של תרומה, שנגע טבול יום במקצתן, לא פסל אלא מקום מגעו, ואם היה השום מרבה, הולכין אחר רבו. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שהן גוש בקערה. אבל אם היה מפזר במדוכה, טהור, מפני שהוא רוצה בפזורו. ושאר כל המדוכין שדן במשקין, אבל אם שדרכן לדוך במשקים וקדנו שלא במשקין וחזן גוש בקערה, הרי אלו כעגול של דבלה: **ד** המקפה והחמיצה של חלין ושל תרומה צף על גביהן, וינגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן. ואם חבץ, כל מקום שהולך השמן, פסל: **ה** בשר הקדש שקרם עליו הציפה, נגע טבול יום בציפה, חתיכות מתרות. נגע בחתיכה, חתיכה וכל העולים שניהם חבור זה לזה. רבי יוחנן בן נורי אומר, שניהם חבור זה לזה. וכן בקטניות שקרמו על גבי פרוסות על גבי פרוסות, בזמן שהן גוש, אינן חבור. בזמן שהן פרודים, הרי אלו יזמנו. שמן שהוא צף על גבי היין וינגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן. רבי יוחנן בן נורי אומר, שניהם חבור זה לזה: **ו** חבית ששקעה לתוך בור של יין וינגע בו טבול יום, מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור.

פרק ג

מסכת טבול יום פרק ג

ב **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ג **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

פרק ג א כל יודות האכלים שהם חבור באב הטמאה, חבור בטבול יום. אכל שנבפרס ומרקה מקצת, רבי מאיר אומר, אם אוחז הגדול והקטן עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי יהודה אומר, אם אוחז בקטן והגדול עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי נחמיה, בטהור. וחכמים אומרים, בטמא. ושאר כל האכלים, אם שדרכו לאחז בעלה, אוחז אותו בעלה. **ב** ירק של תרומה נתונה על גביו, וינגע טבול יום בביצה, לא פסל אלא הקלח שקנגדו. רבי יוסי אומר, כל הסדר העליון. אם היה כמין כובע, אינה חבור: **ג** חוט של דבנות של לפם, וינגע בו טבול יום, מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור. רבי יוסי אומר, חוט וכל שנקלף עמו. וכן בקטניות שקרמו על שפתה של קדרה: **ד** עשה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה, אינה נבטלת בטבול יום. רבי יוסי וחכמים אומרים, אם היה שהקשרה במשקה ונלושה במי פרות וינגע בהן טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל את כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ה** ירק של חלין שבשלו בשמן של תרומה, וינגע בו טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ו** חבית ששקעה לתוך בור בתוך יין, ונגע בה טבול יום מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור.

דינן נמי כשום, שאם נגע בו טבול יום במקצתן לא פסל אלא מקום מגעו בלבד. ואם נגע בו כשנעשה כל אותן המקצת, וכשנגע במקצתו פסל את כלו. **אבל את שדרכו לדוך במשקים ודנן שלא במשקים, והן גוש בקערה,** אף על פי שהן גוש בקערה, **הרי אלו כעגול של דבלה,** דאמרינן ביה דכי נגע במקצתו לא נטמא כלו. פרוש זה שפרשנו שלנו, אף פרוש הרע"ב בשם רבותיו, הגרסא היא אחרת, עיין ברע"ב. **ד) המקפה והחמיצה,** עוגה דקה **של חלין, שדרכן היה לכשים המיצה בתוך המקפה והשמן של תרומה צף על גביהן, וינגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן, ואם חבץ,** הינו עכר המקפה **והחמיצה עם השמן, כל מקום שהולך השמן, פסל.** לפי שאינו יכול להפרידו מן המקפה ומן החמיצה. **ה) בשר הקדש שקרם עליו הציפה,** קפאו עליו התבלין והקמרץ ושמן הבשר שנמסה, ונעשה הכל כמין קרום, **נגע טבול יום בציפה, חתיכות מתרות,** דלא הוי הקרום חבור לחתיכות. **נגע בחתיכה, חתיכה וכל העולים** הינו הן **חבור זה לזה,** והשאר טהור. **רבי יוחנן בן נורי אומר, שניהם חבור זה לזה,** ובין שנגע בציפה בין שנגע בחתיכות, פסל הכל. **וכן בקטניות שקרמו על גבי פרוסות** שקרמו על הקטניות, דינו שוה לבשר שקרם עליו הציפה. **מעשה קדרה בקטניות,** פרוש קטניות שנתבשלו בקדרה, **בזמן שהן פרודין,** הינו שלא נתחברו כמין גוש, **אינן חבור,** ואם נגע במקצתן לא פסל כלן, **אבל בזמן שהן גוש,** שנבקעו ונתחברו כמין גוש, **הרי חבור.** ואם נגע במקצתן פסל כלן. **אם היו גושין הרבה, הרי אלו יזמנו,** אם נגע שרץ באחת מהן, הרי הוא נעשה ראשון, והשני שנגע בו נעשה שני, והשלישי נעשה שלישי. **שמן שהוא צף על גבי היין וינגע טבול יום בשמן, לא פסל אלא השמן,** דשמן לא הוי חבור עם היין. **רבי יוחנן בן נורי אומר שניהם חבור זה לזה,** ואם נגע באחד מהן פסל את השני. **ו) חבית** פתוחה שיש בה יין **ששקעה לתוך בור** של יין, שנפלה לתוך הבור של יין, ושקעה בתוך היין שבבור, והיין שבבור חלין הן, וצף למעלה על פי החבית, **וינגע בו טבול יום מן השפה ולפנים,** ששלשל ידו לתוך פי החבית מן השפה ולפנים, הרי זה **חבור** ונפסל כל היין שבחבית, ואפילו אם היתה החבית מלאה לגמרי מתחלתה ביין של תרומה, ואם נגע מן **השפה ולחוץ,** שלא הכניס ידו לתוך פי החבית, אף על פי שנגע ביין של בור שבמקום פי החבית, אפילו הכי **אינו חבור,** והיין שבחבית

כ"ג אלול

פרק ג א כל יודות האכלים שהם חבור באב הטמאה, חבור בטבול יום. אכל שנבפרס ומרקה מקצת, רבי מאיר אומר, אם אוחז הגדול והקטן עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי יהודה אומר, אם אוחז בקטן והגדול עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי נחמיה אומר, בטהור. וחכמים אומרים, בטמא. ושאר כל האכלים, אם שדרכו לאחז בעלה, אוחז אותו בעלה. ובקלה, אוחזין אותו בקלה. **ב** ירק של תרומה נתונה על גביו, וינגע טבול יום בביצה, לא פסל אלא הקלח שקנגדו. רבי יוסי אומר, כל הסדר העליון. אם היה כמין כובע, אינה חבור: **ג** חוט של דבנות של לפם, וינגע בו טבול יום, מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור. רבי יוסי אומר, חוט וכל שנקלף עמו. וכן בקטניות שקרמו על שפתה של קדרה: **ד** עשה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה, אינה נבטלת בטבול יום. רבי יוסי וחכמים אומרים, אם היה שהקשרה במשקה ונלושה במי פרות וינגע בהן טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל את כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ה** ירק של חלין שבשלו בשמן של תרומה, וינגע בו טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ו** חבית ששקעה לתוך בור בתוך יין, וינגע בה טבול יום מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור.

רבי יוחנן בן נורי אומר, אפילו יש על גבה רום קומה, שהיין שבחבית, הרי זה כמעלה. **ז** חבית של יין תרומה שנקבה בין מצדיה, ונגע בה טבול יום כנגד הנקב. רבי יוחנן בן נורי אומר, אפילו על גבה רום קומה ונגע כנגד פיה, חבור: **ז** חבית שנקבה בין (מפיה בין) משוליה בין מצדיה, ונגע בו טבול יום, טמאה. רבי יהודה אומר, מפיה ומשוליה, טמאה. מן הצדדין מכאן ומכאן, טהורה. המערה מכלי לכלי וינגע טבול יום בקלוחו, אם יש בו, יערה באחת ומאה: **ח** בעבועי שבחבית שנפק בין מבפנים בין מבחוץ (בין מלמעלן בין מלמטן), זה כנגד זה, טמא באב הטמאה וטמא באהל המת. הפנימי מלמטן והחיצון מלמעלן, טמא באב הטמאה ובאהל המת. הפנימי במלמעלן והחיצון מלמטן, טהור באב הטמאה וטמא באהל המת.

פרק ג כל יודות האכלים שהם חבור באב הטמאה, חבור בטבול יום. אכל שנבפרס ומרקה מקצת, רבי מאיר אומר, אם אוחז הגדול עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי יהודה אומר, אם אוחז בקטן והגדול עולה עמו, הרי הוא כמוהו. רבי נחמיה אומר, בטהור. וחכמים אומרים, בטמא. ושאר כל האכלים, אם שדרכו לאחז בעלה, אוחז אותו בעלה. ובקלה, אוחזין אותו בקלה. **ב** ירק של תרומה נתונה על גביו, וינגע טבול יום בביצה, לא פסל אלא הקלח שקנגדו. רבי יוסי אומר, כל הסדר העליון. אם היה כמין כובע, אינה חבור: **ג** חוט של דבנות של לפם, וינגע בו טבול יום, מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור. רבי יוסי אומר, חוט וכל שנקלף עמו. וכן בקטניות שקרמו על שפתה של קדרה, אינה נבטלת בטבול יום. רבי יוסי וחכמים אומרים, אם היה שהקשרה במשקה ונלושה במי פרות וינגע בהן טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ה** ירק של חלין שבשלו בשמן של תרומה, וינגע בו טבול יום, רבי אלעזר בן יהודה איש ברתותא אומר משום רבי יהושע, פסל כלה. רבי עקיבא אומר משמו מנעו: **ו** חבית ששקעה לתוך בור בתוך יין, ונגע בה טבול יום מן השפה ולפנים, חבור. מן השפה ולחוץ, אינו חבור.

משניות מבוארות

ג **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ב **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ג **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ד **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ה **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ו **ז** **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ז **ח** **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ח **ט** **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ט **י** **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

י **כ** **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

כ **ל** **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ל **מ** **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

מ **נ** **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

נ **ס** **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ס **ע** **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

ע **פ** **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

פ **צ** **ק** **ר** **ש** **ת**

צ **ק** **ר** **ש** **ת**

ק **ר** **ש** **ת**

ר **ש** **ת**

ש **ת**

ת